

Ама тука азъ ще чакамъ,
Ще изпѣдя свака;
Ще му кажа, че не давамъ.
Да се жени така.

В. Ив. Стояновъ.

Благородниятъ щръкъ.

Разказватъ, какъ единъ тъкачъ прибралъ едно малко щръкче, което било паднало отъ гнѣздото.

Тъкачътъ го хранилъ и поилъ, — грижилъ се за него. Щръкчето расло, радвало се на господаря си и много се привързало къмъ него. Всеки день то прѣлитало и капало на стрѣхата. Тамъ седѣло прѣзъ цѣлото врѣме. до като тъкачътъ работилъ. Тъкачътъ билъ много старъ. Той билъ самичкъ — нѣмалъ нигдѣ никого. Малко помалко привикналъ той да гледа на шарения дългокракъ щръкъ, като на свой другаръ. Съ него се разговарялъ, нему повѣрjavалъ своитѣ радости и тѣги, а той — дългоклюнестия щръкъ — го слушалъ съ такава важность и внимание, като че всичко разбиралъ.

Но дошелъ день, мѣстото, дѣто работилъ тъкачътъ, запуснѣло. Стариятъ тъкачъ лежалъ мъртъвъ на леглото си. Неговитѣ очи били затворени, а тѣлото му — студено. Въ минутата, когато изнисуваха господаря му отъ кѣщи, дълбоко наскърбенния щръкъ се виялъ надъ покрива, а когато го отнесли въ гробищата и го погребали, той слетѣлъ на земята близо до кѣщи и умрѣлъ отъ тѣга.

Прѣвелъ: Любчо.